

Sygn. akt I Ns 561/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy w Bełchatowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Przemysław Maciejewski

Protokolant: st. sekr. sąd. Wiesława Rudzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 maja 2019 roku w B.

sprawy z wniosku Z. K. i E. K.

z udziałem Zakładu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

o ustanowienie służebności przesyłu

postanawia:

1. oddalić wniosek;
2. zasądzić od Z. K. i E. K. solidarnie na rzecz Zakładu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. kwotę 497,- zł (czteryście dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt I Ns 561/17

UZASADNIENIE

Z. K. i E. K. we wniosku złożonym 31-05-2017 r. wnieśli

o ustanowienie za wynagrodzeniem służebności przesyłu na rzecz (...) Sp. z o. o.

w związku z posadowieniem na ich działkach 28 i 16 oraz 29 i 17 w M. urządzeń przesyłowych w postaci wodociągów o średnicach 500 mm, 200 mm oraz linii energetycznej.

W odpowiedzi na wniosek uczestnik wniósł o jego oddalenie podnosząc, że tylko wodociąg 500 mm i linia energetyczna są własnością uczestnika, ponadto ma już prawo odpowiadające treści służebności wynikające z decyzji wydanej na podstawie art. 75 ust. 2 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, a z ostrożności procesowej podniósł zarzut nabycia w drodze zasiedzenia służebność przesyłu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawcy są właścicielami działek (...) w M.. Przez działki (...) przebiega wodociąg 500 mm doprowadzający wodę ze studni nr 8, a przez działki (...) linia energetyczna do zasilania wodociągu/studni. Inne rurociągi na działkach wnioskodawców nie stanowią własności uczestnika.

(dowód: wypis z rej. gruntów k. 8 i n., treść ksiąg wieczystych (...) i k. 22 i n., mapa k. 32, zeznania świadka S. S. k. 53, zeznania świadka C. W. k. 86)

W dniu 26-06-1989 r. Naczelnik Gminy B. wydał decyzję nr (...) na podstawie art. 75 ust. 1 i 80 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami

i wywłaszczaniu nieruchomości zezwalającą Przedsiębiorstwu Usług (...)

w B. na przeprowadzenie rurociągu ze studni nr 8 przez nieruchomość

w M. stanowiącą własność Z. K.. W decyzji wskazano, że zgodnie z art. 75 ust. 2 ww. ustawy osobom upoważnionym przez (...) przysługuje prawo dostępu do tej nieruchomości w celu wykonywania czynności związanych z konserwacją rurociągu. Ponadto w decyzji ustalono, że odszkodowanie za straty wynikłe z przeprowadzeniu rurociągu strony ustala w porozumieniu zawartym po zakończeniu prac.

(dowód: decyzja k. 50)

(...) był inwestorem zastępczym dla Miasta B.. W 1990 r. Miasto stało się właścicielem wodociągów. Urządzenia te wniosło jako aport do spółki (...).

(niesporne)

W piśmie z dnia 11-07-1989 r. wnioskodawca, powołując się na decyzję nr (...) z 26-06-1989 r., zażądał ustalenia odszkodowania przed przystąpieniem do prac w obrębie jego działki. Wskazał na czynniki mające wpływ na wysokość oczekiwanego odszkodowania.

W dniu 17-07-1989 r. wnioskodawca złożył oświadczenie o zezwoleniu na czasowe zajęcie części jego działek (...) w M. w celu budowy rurociągu ze studni nr 8. (...) zobowiązał się do wypłaty odszkodowania po zakończeniu robót.

21-08-1990 r. i 30-05-1990 r. strony zawarły ugody w przedmiocie odszkodowania za zniszczenia powstałe w związku z budową rurociągu ze studni nr 8 i linii zasilającej.

(dowód: oświadczenie z dnia 17-07-1989 r. k. 70, ugody k. 71-72)

Wnioskodawca nie sprzeciwiał się przeprowadzeniu wodociągu przez jego działki, natomiast oczekiwał odpowiedniego odszkodowania. Odwoływał się od decyzji o odszkodowaniu, w wyniku czego wypłacono mu dodatkowe odszkodowanie.

(dowód: zeznania wnioskodawcy k. 119)

Linia energetyczna przechodząca przez działki wnioskodawców jest stale eksploatowana. Zdarzały się awarie wymagające wejścia na działki. Awarie były na bieżąco usuwane. Okresowe oględziny linii, gdy nie było awarii, były wykonywane z drogi, bez potrzeby wejścia na działki.

(dowód: zeznania świadka C. W. k. 87)

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dokumentów oraz zeznań świadków i wnioskodawcy. Nie było sporne, że uczestnik jest następcą prawnym podmiotu, na rzecz którego była wydana decyzja o zezwoleniu na przeprowadzenie rurociągu przez działkę wnioskodawcy. Wnioskodawca nie kwestionował także twierdzenia uczestnika o tym, że inne niż wodociąg 500 mm i linia energetyczna urządzenia przesyłowe na działce wnioskodawców nie stanowią własności (...) sp. z o. o. Pełnomocnik wnioskodawców domagał się złożenia oryginału powołanej decyzji o zezwoleniu na przeprowadzenie rurociągu oraz podważał jej ostateczność. Fakt wydania tej decyzji nie jest jednak sporny. Nie ulega także wątpliwości, że złożona kopia jest odzwierciedleniem oryginału. Nie może też budzić wątpliwości, że wnioskodawcy doręczono tę decyzję z dnia 26-06-1989 r. (powołuje się na nią w piśmie z dnia 11-07-1989 r.) oraz że nie składał od niej odwołania, skoro w dniu 17-07-1989 r. wnioskodawca złożył oświadczenie o zezwoleniu na czasowe zajęcie części jego działek (...) w M. w celu budowy rurociągu.

W zeznaniach wnioskodawca przyznał, że nie sprzeciwiał się inwestycji i robotom na jego nieruchomości, natomiast oczekiwał wyższego niż pierwotnie proponowane odszkodowania. Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz fakt, że zostały zawarte ugody w przedmiocie odszkodowania, a także zrealizowano inwestycję, na której przeprowadzenie zezwalała decyzja należy przyjąć, że decyzja była prawidłowo doręczona i stała się ostateczna. Nie można zakładać, że realizacja takiej inwestycji nastąpiła z naruszeniem przepisów, w tym procedury administracyjnej.

Sąd zważył, co następuje:

Stosownie do art. 305¹ k.c. nieruchomości można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu). Z mocy art. 305⁴ k.c. do służebności przesyłu stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych.

(...) o średnicy 200 mm przebiegające przez działki wnioskodawców nie stanowią własności przedsiębiorcy będącego uczestnikiem, w związku z czym wnioski w tym zakresie podlegały oddaleniu z braku legitymacji biernej (...) Sp. z o. o. w B..

Służebność gruntowa jest ograniczonym prawem rzeczowym skutecznym przeciwko wszystkim osobom (erga omnes), które obciąża nieruchomość jednego właściciela (nieruchomość służebną) na rzecz każdego współwłaściciela (użytkownika wieczystego) innej nieruchomości. Treść tego prawa polega bądź na tym, że właściciel nieruchomości władnej może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, bądź na tym, że właściciel nieruchomości obciążonej zostaje ograniczony w możliwości dokonywania

w stosunku do niej określonych działań, bądź też na tym, że właścicielowi nieruchomości obciążonej nie wolno wykonywać określonych uprawnień, które mu względem nieruchomości władnej przysługują na podstawie przepisów o treści i wykonywaniu własności (art. 285 §1 k.c.). Należy przy tym zastrzec, że ustanowienie służebności przesyłu następuje na rzecz przedsiębiorcy, a jej nabycie w drodze zasiedzenia następuje przez przedsiębiorcę, a nie na rzecz właściciela nieruchomości władnej lub przez takiego właściciela. Przy instytucji przesyłu kategoria "nieruchomości władnej" w ogóle nie występuje. Oznaczenie takiej nieruchomości jest więc dla ustanowienia lub nabycia przez zasiedzenie służebności przesyłu niepotrzebne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r. III CZP 89/08, LEX nr 458125).

W niniejszej sprawie istotne znaczenie ma fakt, że w dniu 26-06-1989 r. Naczelnik Gminy B. wydał decyzję nr (...) na podstawie art. 75 ust. 1 i 80 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości zezwalającą Przedsiębiorstwu Usług (...) w B. na przeprowadzenie rurociągu ze studni nr 8 przez nieruchomość w M. stanowiącą własność Z. K..

Zgodnie z art. 75 ust. 1 ww. ustawy, zakładanie i przeprowadzanie na nieruchomościach, zgodnie z decyzją o lokalizacji inwestycji, ciągów drenażowych, przewodów i urządzeń służących do przesyłania płynów, pary, gazów i energii elektrycznej oraz urządzeń technicznych łączności i sygnalizacji, a także innych podziemnych lub nadziemnych urządzeń technicznych niezbędnych do korzystania z tych przewodów i urządzeń, wymaga zezwolenia terenowego organu administracji państwowej.

Jak stanowi art. 75 ust. 2, jednostkom i osobom zobowiązanym do wykonywania czynności związanych z eksploatacją i konserwacją przewodów i urządzeń przysługuje prawo wstępu na nieruchomości oraz dostępu do tych przewodów i urządzeń.

Wykonywanie uprawnień w zakresie wynikającym z decyzji administracyjnych, wydanych na podstawie kolejnych ustaw dotyczących gospodarowania nieruchomościami

i ich wywłaszczania, nie prowadzi do nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu. Taką decyzję uznaje się bowiem za istniejący trwale i wystarczający tytuł prawny do władania nieruchomością przez przedsiębiorstwo przesyłowe w zakresie potrzebnym mu do zrealizowania jego zadań na tej nieruchomości, stanowiąc postać służebności publicznej. Prawa właściciela są trwale ograniczone w związku z koniecznością znoszenia jej wykorzystania dla określonych celów publicznych (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2014 r. III CZP 107/13, uchwałę Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 8 kwietnia 2014 III CZP 87/13).

W ocenie Sądu niezasadne jest roszczenie wnioskodawców, gdyż uczestnik postępowania korzysta z ich nieruchomości w zakresie wynikającym z upoważnienia ustawowego. W sprawie nie zachodzą więc przesłanki do ustanowienia

służebności przesyłu w trybie art. 305² § 2 k.c. Przesłanką konieczną dla ustanowienia służebności przesyłu jest bowiem brak uprawnienia przedsiębiorcy do korzystania w określonym zakresie (zgodnie z przeznaczeniem stanowiących jego własność urządzeń przesyłowych) z nieruchomości innej osoby. W niniejszym przypadku ustanowienie służebności byłoby bezprzedmiotowe, gdyż uczestnik dysponuje już odpowiednim uprawnieniem. Nie można uczestnika obciążać obowiązkiem zapłacenia wynagrodzenia za ustanowienie służebności, jeśli ma już prawo pozwalające na korzystanie z nieruchomości w takim zakresie, na jakie pozwalałaby wnioskowana służebność.

W zakresie linii energetycznej do zasilania studni nr 8 uczestnik nie przedstawił analogicznej decyzji wydanej w trybie art. 75 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości. Nielogicznym byłoby jednak zakładać, że takiej decyzji nie było, jeśli budowę linii prowadzono równocześnie z budową rurociągu, a ponadto ugody w przedmiocie odszkodowania dotyczyły i rurociągu ze studni, i linii zasilającej studnię. Jak wskazano już wyżej, nie można zakładać, że realizacja takiej inwestycji nastąpiła z naruszeniem przepisów, w tym procedury administracyjnej. W każdym razie natomiast brak jest podstaw do podważania dobrej wiary poprzednika prawnego uczestnika przy objęciu

w posiadanie linii energetycznej, zwłaszcza że wypłacił wnioskodawcy odszkodowanie za szkody na działkach spowodowane robotami prowadzonymi w związku z budową linii energetycznej. Uczestnik wyraził zgodę na przeprowadzenie wodociągu. Z jego zeznań ani innych dowodów nie wynika, aby kiedykolwiek sprzeciwiał się przeprowadzeniu linii energetycznej do zasilania studni, z której poprowadzono wodociąg. Obie inwestycje (wodociąg i linia energetyczna) były ze sobą ściśle związane.

Należy w tym miejscu zwrócić uwagę, że stosownie do art. 21 ust. 4 ustawy z dnia 24 października 1974 r. - Prawo budowlane (Dz.U.1974.38.229), który obowiązywał w czasie budowy przedmiotowej linii energetycznej, zatwierdzenie planu realizacyjnego traci ważność, jeżeli inwestor nie uzyskał prawa do terenu lub je utracił, albo w ciągu jednego roku od zatwierdzenia tego planu nie wystąpił o pozwolenie na budowę. Zgodnie z kolei z art. 29 ust. 5 ustawy Prawo budowlane, pozwolenie na budowę może być wydane wyłącznie jednostce organizacyjnej lub osobie, która wykaze prawo do dysponowania nieruchomością. Skoro urządzenia elektroenergetyczne na działkach wnioskodawców zostały wybudowane

i rozpoczęto ich eksploatację, to nie ma podstaw aby zakładać, że odbyło się to niezgodnie z właściwymi przepisami budowlanymi dotyczącymi przeprowadzenia takiej inwestycji.

W świetle natomiast powołanych wyżej przepisów, prawidłowe przeprowadzenie inwestycji wymagało uzyskania prawa do dysponowania nieruchomością. Jeśli zatem urządzenia energetyczne zostały wybudowane zgodnie z właściwą procedurą, która wymagała uzyskania prawa do dysponowania nieruchomością w niezbędnym zakresie, to należy domniemywać, że prawo takie inwestor, będący poprzednikiem prawnym uczestnika, posiadał.

Należy przy tym wskazać, że na podstawie art. 7 kc istnienie dobrej wiary domniemywa się. W świetle powyższych ustaleń brak jest jakichkolwiek podstaw, aby istnienie dobrej wiary u poprzednika prawnego uczestnika kwestionować.

Stosownie do treści art. 292 k.c. służebność gruntowa może być nabyta przez zasiedzenie tylko w wypadku, gdy polega na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia, przy czym przepisy o nabyciu własności nieruchomości w drodze zasiedzenia stosuje się odpowiednio. Chodzi tu w szczególności o odpowiednie stosowanie przepisów o terminach zasiedzenia oraz skutkach ich przerwania i zawieszenia. W konsekwencji również służebność przesyłu - do której z mocy art. 305⁴ k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych - może zostać nabyta przez zasiedzenie.

Zasiedzenie prowadzi do nabycia przez posiadacza prawa należącego do innej osoby na skutek wykonywania tego prawa przez czas w ustawie określony. Zasiedzenie polega na nabyciu prawa przez nieuprawnionego posiadacza wskutek faktycznego wykonywania tego prawa w okresie oznaczonego w ustawie czasu i biegnie przeciwko właścicielowi.

Posiadaczem służebności jest w myśl art. 352 § 1 k.c. osoba, która faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności. Posiadanie służebności ma inny charakter niż posiadanie nieruchomości – jest wykonywane stosownie do potrzeb i może nie mieć charakteru ciągłego. W przypadku służebności przesyłu jej posiadanie będzie na ogół polegać na utrzymywaniu na nieruchomości urządzeń przesyłowych oraz dokonywaniu remontów i okresowych konserwacji.

Do istoty instytucji zasiedzenia nieruchomości należy upływ dłuższego czasu. Zgodnie z art. 172 § 2 k.c. w zw. z art. 292 k.c. posiadacz samoistny służebności (tj. osoba, która korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności) w złej wierze nabywa ją przez zasiedzenie z upływem 30 lat. Posiadacz samoistny w dobrej wierze nabywa tę służebność przez zasiedzenie z upływem 20 lat.

Bieg terminu zasiedzenia służebności gruntowej rozpoczyna się od chwili, gdy posiadacz tej służebności przystąpił do korzystania z trwałego i widocznego urządzenia (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 1967 r. w sprawie III CZP 12/67, opubl. OSNC 1967 r. Nr 12 poz. 212).

W realiach przedmiotowej sprawy uznać należy, iż termin do zasiedzenia przez uczestnika służebności gruntowej w zakresie linii elektroenergetycznej rozpoczął swój bieg w 1990 roku tj. po wybudowaniu i rozpoczęciu eksploatacji linii przez poprzednika prawnego uczestnika.

Art. 172 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 01.10.1990 r. stanowił, że posiadacz samoistny nieruchomości, który w chwili uzyskania posiadania był w dobrej wierze, nabywał własność nieruchomości po upływie dziesięcioletniego okresu posiadania, a posiadacz samoistny, który w chwili uzyskania posiadania był w złej wierze - po upływie dwudziestoletniego okresu posiadania.

W obecnym stanie prawnym termin zasiedzenia nieruchomości wynosi 30 lat przy złej wierze posiadacza i 20 lat przy dobrej wierze. Zmiana Kodeksu Cywilnego w tym zakresie została dokonana ustawą z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny (Dz.U. Nr 55, poz. 321).

Dla uznania zarzutu zasiedzenia za skuteczny istotne było ustalenie czy posiadanie uczestnika było posiadaniem samoistnym oraz czy był on w dobrej czy złej wierze, a ponadto czy służebność polegała na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia.

Posiadanie prowadzące do zasiedzenia musi mieć charakter posiadania samoistnego.

Definicję posiadania samoistnego zawiera art. 336 k.c. W świetle tego przepisu posiadaczem samoistnym jest ten, kto faktycznie włada rzeczą jak właściciel.

O posiadaniu samoistnym nie świadczy sama tylko długotrwałość posiadania, która nie jest kryterium odróżniającym posiadanie samoistne od zależnego. Posiadanie samoistne charakteryzuje się tym, że posiadacz włada rzeczą w takim zakresie, jak to czyni właściciel, wykorzystując taką faktyczną możliwość władania rzeczą, do jakiej właściciel jest uprawniony (por. postanowienie SN z 7 maja 1986 r., III CRN 60/86, OSNCP 9/87, poz. 138).

Ponieważ przepisy o nabyciu własności nieruchomości przez zasiedzenie do zasiedzenia służebności gruntowej należy stosować odpowiednio, tym samym posiadanie prowadzącego do nabycia służebności gruntowej w drodze zasiedzenia nie należy utożsamiać z posiadaniem prowadzącym do nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości. Termin „odpowiednio” wymaga bowiem niejednokrotnie niezbędnych modyfikacji wynikających z istoty i celu danej konstrukcji prawnej. Należy mieć na uwadze okoliczność, że przy ocenie posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności gruntowej chodzi o faktyczne korzystanie z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność.

W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów przyjąć należy, iż uczestnik i jego poprzednicy prawni byli posiadaczem służebności. Z zeznań świadków i wnioskodawcy wynika bowiem w sposób nie budzący wątpliwości, iż uczestnik i jego poprzednicy prawni korzystali z nieruchomości wnioskodawcy w taki sposób jakby przysługiwała im służebność

przesyłu. Uczestnik stale eksploatuje linię energetyczną, na jego zlecenie są dokonywane oględziny i w razie konieczności naprawy linii. Czynności te świadczą o posiadaniu służebności.

Następną niezbędną do uwzględnienia wniosku o zasiedzenie przesłanką wymaganą przez art. 172 k.c., jest okres posiadania, którego długość zależy od dobrej lub złej wiary posiadacza – w chwili uzyskania posiadania (art. 172 § 1 kc).

Według tzw. tradycyjnego poglądu dobra wiara polega na błędnym, ale w danych okolicznościach usprawiedliwionym przekonaniu posiadacza nieruchomości, że przysługuje mu wykonywane przez niego prawo (uchwała składu 7 Sędziów Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 1991 r. w sprawie III CZP 108/91, opubl. OSNCP 1992 r. Nr 4, poz. 48).

Trzeba też podzielić wyrażony w judykaturze pogląd, że gdy przedsiębiorstwa przesyłowe wybudowały dane urządzenia przesyłowe, co do których wydane były decyzje administracyjne pozwalające na ich budowę oraz dotyczące ich przebiegu, to objęły w dobrej wierze posiadanie służebności jako korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści tej służebności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13, LEX nr 1504752).

Jak uzasadniono już wyżej, w ocenie Sądu poprzednik prawny uczestnika w chwili uzyskania posiadania był w dobrej wierze. Należy ponownie podkreślić, że na podstawie art. 7 kc istnienie dobrej wiary domniemywa się. W niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw, aby istnienie dobrej wiary u poprzednika prawnego uczestnika kwestionować.

Uczestnik aby nabyć przez zasiedzenie służebność gruntową musi więc wykazać, iż był jej posiadaczem przez okres 20 lat.

Zgodnie z treścią art. 176 § 1 k.c. jeżeli podczas biegu zasiedzenia nastąpiło przeniesienie posiadania, obecny posiadacz może doliczyć do czasu, przez który sam posiada, czas posiadania swego poprzednika.

W niniejszej sprawie bezsporne jest następstwo prawne uczestnika po Przedsiębiorstwie Usług (...) w B. oraz przeniesienie posiadania urządzeń przesyłowych. Wobec powyższego uczestnik mógł zgodnie z art. 176 § 1 w zw. z art. 292 k.c., zaliczyć do okresu swojego posiadania służebności przesyłu, okres posiadania tej służebności przez poprzedników prawnych.

W świetle wyżej wskazanych okoliczności bez wątpienia uczestnik oraz jego poprzednicy prawni faktycznie korzystali z gruntu wnioskodawcy w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje służebność gruntowa. Od czasu wybudowania napowietrznej linii energetycznej uczestnik i jego poprzednicy prawni korzystali i korzystają do chwili obecnej z tej linii. Wnioskodawcy do 2017 r. nie podejmowali takich środków prawnych zmierzających do uregulowania stanu prawnego i kwestii przebiegu linii energetycznej przez ich działki, które mogłyby spowodować przerwanie biegu zasiedzenia..

Przyjmując za początek biegu terminu zasiedzenia rok 1990 uznać zatem należy, iż zasiedzenie służebności nastąpiło po upływie 20 lat tj. najpóźniej z końcem 2010 r.

Instytucja służebności przesyłu została wprowadzona do Kodeksu cywilnego z dniem 3 sierpnia 2008 r. 1. Przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. było dopuszczalne nabycie w drodze zasiedzenia na rzecz przedsiębiorcy służebności odpowiadającej treścią służebności przesyłu. Okres występowania na nieruchomości stanu faktycznego odpowiadającego treści służebności przesyłu przed wejściem w życie art. 305¹-305⁴ k.c. podlega doliczeniu do czasu posiadania wymaganego do zasiedzenia tej służebności (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r. III CZP 18/13, LEX nr 1316046).

Mając na względzie poczynione powyżej ustalenia i rozważania Sąd uznał, że zarzut zasiedzenia podniesiony przez uczestnika jest skuteczny, a w konsekwencji wniosek także w zakresie linii energetycznej podlega oddaleniu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c., zgodnie z którym jeżeli interesy uczestników są sprzeczne, sąd może włożyć na uczestnika, którego wnioski zostały oddalone lub odrzucone, obowiązek zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez innego uczestnika. W niniejszej sprawie interesy stron były sprzeczne. Wnioskodawcy żądali odpłatnego ustanowienia służebności, z kolei uczestnik oczekiwał oddalenia tego wniosku z uwagi na posiadanie już prawa odpowiadającego treści służebności. Stanowisko uczestnika okazało się być uzasadnione. W takiej sytuacji wnioskodawcy powinni być traktowani tak, jakby przegrali sprawę, w związku z tym powinni zwrócić uczestnikowi poniesione przez niego koszty, którymi było wynagrodzenie pełnomocnika ustalone w oparciu o § 5 pkt 3 rozp. MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł.